

je svoga gosta na ulazu u palaču, okružen dakako od par namještenika i svoje služinčadi. Prijatelji su se srdačno rukovali i sami krenuli u blagovaonicu, gdje je bio prostrt stol krcat svakoga Božjega dara.

Marko Barbarigo mogao je i znao je raskošno udesiti svoja gošćenja, a uživao je također glas gostoljubiva čovjeka. Uistinu pak to nije bila nikakova njegova vrlina, nego u prvom redu zadovoljenje njegove sebičnosti i taštine. On, kao da bi jedva dočekao priliku, da se, u ma čijem društvu, što no riječ, naljoska; pa je radosno pozivao i zaustavljao kod svoga stola znana i neznana, ako je samo dolazio taj pridošlica iz Mletaka, iz nezaboravnih Laguna, te ako je bio njegovih epikurskih nazora. U samom Splitu teško je nalazio takova društva; a nije se trudio ni da ga potraži, budući da je pred onim građanskim »krdom« — kako je običavao povjerljivo se izraziti u četiri oka —, trebalo da uvijek, i u sitnicama spasava dostojanstvo gradskoga kneza i kapetana. Povrh svega, pridošlice iz Mletaka, pri čaši vina bi istresli sve novice iz glavnoga grada, kojih inače nije mogao doznati, jer novine bijahu u ono doba još prava nepoznanica; a njega, mletačko dijete, zanimale su i najsitnije stvarce, najneznatniji događaji u Veneciji. Naravski, za političke stvari nije puno mario; ali su ga zato tim više zanimale bilo kakve pustolovine, galanterije i pikanterije mletačke gospode.

Bovini je bio večerom vrlo zadovoljan, preko svakoga svoga očekivanja. On je i spadao u kategoriju ljudi koji uživaju čim više i čim dulje kod tuđega stola, ali uzvraćati ne vole. Bovini je pohvalio svako jelo, i kovao je u zvijezde kuhara. Ali treba i priznati da je, prema ukusu onoga doba, bilo doista sve savršeno priređeno. Zakusaka i poslastica bilo je; kako pomorci običavaju reći, more; a osim toga počelo se je redati iz kuhinje i peto i šesto, sve po mletačku, »alla veneziana«. U prvom su redu donešene kamenice, što no cijeli svijet cijeni pod imenom oštriga. Za njima juha, ali sladorom posuta; pa golem zubatac, i taj posut sladorom; onda lijepa mlada kokica pečena na ražnju, ne samo sladorom već i zlatnim praškom posuta, jer se je u ono doba vjerovalo, da zlatni prašak srce jača, a kad je srce jako čovjek može da i gucne bolje.

Da su uz ova i druga razna jela prijatelji također i pili junački, razumije se samo od sebe. Barbarigo je savjesno upozorio svoga gosta na razne vrste domaće kapljice:

— Ovo ti je, moj dragi Bovini, omiški muškat; ovo je